

1

มาเล่นกับ

“เด็กคนนั้นไม่ยอมพูดกับใครเลยครับ ผมไม่แน่ใจว่าเธอจะคุยกับคุณหรือเปล่า” เบเบอร์ แคร่ ชายผู้ดูแลสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าประจำเมืองแห่งหนึ่งเฝ้ากับชายแปลกหน้า ที่ปรากฏตัวหน้าสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าในวันฝนตก

“ไม่เป็นไรครับ ผมขอพบเธอหน่อย” ชายแปลกหน้ายืนยันด้วยสีหน้าอบอุ่น

เบเบอร์ถอนหายใจอย่างโล่งอก รู้สึกมีความหวังขึ้นหากจะมีใครสักคนยินดียับเลี้ยงเด็กหญิงซึ่งสร้างความวุ่นวายให้สถานเลี้ยงเด็กกำพร้านี้เสียที

“นั่นเชิญทางนี้ครับ ผมหวังว่าคุณจะโชคดี”

ชายแปลกหน้าลุกเดินตามเบเบอร์ไปตามระเบียบ ผ่านห้องดูแล

เด็กเล็ก และเด็กโตที่กำลังทำกิจกรรมประจำวัน บางห้องก็มีผู้ใจบุญที่
ต้องการรับเด็กไปอุปการะมาร่วมทำกิจกรรมด้วย

“ดูเหมือนช่วงนี้จะมีผู้ใจบุญสนใจรับเลี้ยงเด็กกำพร้ามากขึ้น
นะครับ” ชายผู้นั้นเปรยขึ้น

“ก็มีมาเรื่อยๆ ครับ หวังว่าพวกเขาจะดีกับเด็กของเรา และหวัง
เป็นอย่างยิ่งว่าเมื่อพวกเขาไปอยู่กับครอบครัวใหม่จะมีอนาคตที่สดใส”

“ครับ ผมเข้าใจ” ชายผู้เดินตามตอบรับสั้นๆ จนเบเบอร์ต้อง
กระแอมไอ แล้วแกลังถามขึ้นว่า

“คุณเป็นญาติของเด็กคนนั้นหรือครับ ปกติไม่ค่อยเจอคนที่อยาก
อุปการะเด็กที่เขาไม่เคยเจอหน้ามาก่อน”

เบเบอร์ยังไม่ทันได้คำตอบ ทั้งคู่ก็เดินมาถึงห้องสันทนการ
หมายเลขห้า เบเบอร์สูดหายใจลึกอย่างทำใจ แล้วกลืนใจเปิดประตูเข้าไป
เงียบ...

“ดี ขออย่าให้เจออะไรแปลกๆ เลย” เบเบอร์ภาวนาในใจ และทันที
ที่ก้าวเข้าไปในห้อง เขาก็รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจมน้ำ แต่แค่เสี้ยววินาที
เท่านั้นทุกอย่างก็หายไป เบเบอร์หน้าซีดเผือด นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขารู้สึก
ถึงความผิดปกตินี้ และเพราะเป็นแบบนี้ เขาจึงพยายามหาครอบครัว
มาอุปการะเด็กคนนี้เร็วๆ แต่กลับกลายเป็นว่าครอบครัวที่รับเด็กคนนี้ไป
ล้วนส่งเธอกลับมาทุกครั้ง

“เอ่อ...คุณรู้สึกผิดปกติ หรือว่าเป็นอะไรหรือเปล่าครับ” เบเบอร์
หันไปถามแขก

“ไม่มีครับ มีอะไรในหรือ”

“มะ...ไม่มีครับ นั่นไงครับเธอ ดูเหมือนกำลังสนุกอยู่กับการวาดรูป
ตรงมุนั้น เธอเข้ากับคนอื่นไม่ค่อยได้นะครับ เราเลยจัดห้องสันทนการ
นี้ไว้ให้เธอ”

“ขอบคุณครับ...ขอบคุณที่ดูแลเธอ” เสียงทุ้มนุ่มดังกังวาน

เบเบอร์รู้สึกร่างกายอุ่นสบายขึ้น ประกายประหลาดในแวตตาของ
เจ้าของเสียงค่อยๆ จางหายไป ขณะที่ผู้ดูแลสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเดินผ่าน
ชายประหลาดที่มาพร้อมกับสายฝนออกไปจากห้อง

ปัง!

เมื่อเสียงประตูปิดดังไล่หลัง สถิติของเบเบอร์ก็กลับมา ผู้ดูแล
สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าสะบัดหน้าอย่างงงๆ แล้วขมวดคิ้ว เขาหันไปมอง
ประตูห้องสันทนการหมายเลขห้าอย่างงุนงง

“แล้วเรามาทำอะไรที่นี่ล่ะ”

อีกฟากหนึ่งของประตู ชายแปลกหน้ายืนนิ่งอยู่ท่ามกลาง
สายฝน...ฝนที่ตกลงมาจากเพดานห้องจนน้ำเจ็มนองเต็มพื้น เด็กหญิง
เจ้าของห้องไม่ได้นั่งวาดรูปอย่างที่ผู้ดูแลเข้าใจ เธอยืนอยู่กลางห้องในชุด
กันฝนสีฟ้าหม่น สวมรองเท้าบูตยางสีขาว ในมือถือร่มสีใส

เด็กหญิงคนนั้นหลับตาอยู่ตลอดเวลา ใบหน้าขาวจนซีดดูตัดกับ
เส้นผมสีดำ ชายปริศนาเดินช้าๆ มาหยุดตรงหน้าเด็กหญิงแล้วคุกเข่าลง

“หนูกำลังรอใครอยู่หรือจ๊ะ”

“คุณแม่ค่ะ” เธอตอบเสียงใสโดยไม่ลืมตา แต่หยาดน้ำที่ชุ่มแพ
ขนตาทำให้คนถามต้องยกมือขึ้นเก้ยเช็คให้ ฝนในห้องนี้คือน้ำตาของ
เด็กคนนี้

“แต่คุณแม่ไม่กลับมาแล้ว...หนูรู้ใช่ไหม”

เด็กหญิงเม้มปากเจี๊ยบ สายฝนในห้องหยุดแล้ว น้ำที่เจ็มนองบน
พื้นก็สลายหายไป แต่เด็กหญิงยังยืนอยู่ในท่าเดิม

“จัน...คาลัน คาเลนดาร์ หนูล่ะจ๊ะ”

เด็กหญิงลืมตาขึ้น ดวงตาสีน้ำทะเลสลับกับดวงตาคาลัน

“พี่กา...”

“พี่กา!”

พริบ! เปลือกตาที่ปิดอยู่จนถึงเมื่อก็เบิกโพลงอย่างตกใจ แล้วหันไปหาคนเรียก

“มีอะไรเหรอสปริง เรียกซะตกใจหมด” พี่กาขานรับพลางอ้าปากหาว ขณะรับรู้ว่ารอบตัวมีแต่เสียงจ๊อกแจ๋จ๊อแจ

“มีอย่างไหนมานอนหลับในห้องเรียน จนอาจารย์ออกไปแล้วยังไม่ตื่นอีก” สปริงตำหนิกลายๆ ด้วยท่าทางเหนื่อยออกเหนื่อยใจ

“ขอโทษทีสปริง เอาไว้ขอยืมสมุดจดไปอ่านหน่อยนะ แฮะๆ” พี่กาพูดอ้อมอ้อมหน้าทะเล้น แล้วเริ่มเก็บหนังสือบนโต๊ะ สปริงมองหน้าพี่กาไม่วางตาจนเจ้าตัวต้องหันมาถาม

“มีอะไรเหรอ”

“เปล่าๆ...แค่รู้สึกเหมือนเธอกำลังร้องให้อยู่เลย แต่ฉันคงคิดมากไปเอง คนตื่นนอนเวลาหาว น้ำตาก็ไหลบ่อยไป จริงไหม”

พี่กายกมือแตะหางตา นึกถึงความฝันที่ไม่ได้ฝันมานานแล้วเงิบไป เธออาจร้องไห้จริง แต่คงไม่มีประโยชน์ที่จะเล่าเรื่องซึ่งจบไปแล้วเอาตอนนี้

“นั่นสิ ง่วงจังเลย สงสัยวันนี้คงต้องนอนเร็ว”

สปริงยิ้มอ่อนใจ “ก็เห็นนอนเร็วทุกที ไปเถอะจ้ะ วันนี้เราต้องรีบกลับนะ”

พี่กาผุดลุกขึ้นแล้วบิดขี้เกียจ “รู้แล้วละจ้ะ คุณแมสเสสจะมาใช้ใหม่ล่ะ”

“จ้ะ” สปริงตอบแล้วคล้องแขนพี่กาเดินออกจากห้องเรียน

“สปริง เดียวก่อน”

สปริงหันไปหาคนเรียก “อะไรเหรอแมท”

“วันเสาร์นี้ตักลงเจอกันเก้าโมงเช้าที่หน้าห้องสมุดเมืองนะ หรือจะให้พวกเราไปรับ”

สปริงสายหน้า “ไม่เป็นไรจ้ะ เจอกันที่นั่นนะดีแล้ว รับรองฉันกับพีกาไม่สาย”

พีกาเอียงหน้าไปส่งยิ้มให้แมท “จัดมาเลยแมท พีกาไม่สายแน่”

ลูกชายเจ้าของฟาร์มยาร์ดยิ้ม “แจสซี่คงดีใจที่เธอไปด้วย”

“แจสซี่ก็ดีใจที่ผู้หญิงทุกคนไปด้วยนั่นแหละ บ้ายบาย” พีกาโบกไม้โบกมือพร้อมกับดิงสปริงที่ยังไม่ทันโบกมือลาให้เดินห่างออกมา

“ยังไม่ได้ลาแมทเลย” สปริงบ่น

“ฉันลาให้แล้วไง จำได้ไหม คุณพลาวบอกว่าให้ฉันดูแลไม่ให้เพื่อนผู้ชายเข้าใกล้เธอ ไม่อย่างนั้น เขาจะไม่ให้เธอไปบ้านแมทนะ”

“มันก็...ใช่ แต่แค่ลาเองนะ” สปริงตอบอย่างอ่อนใจ

“ลากี้ไม่ได้ ไปเถอะ กลับบ้านกัน”

สองสาวพูดคุยกันอย่างสนุกสนานไปจนถึงรถที่วินเทอร์กับสโนว์รออยู่

“รอนานไหมคะพี่วินเทอร์” สปริงถาม ขณะที่พีกาปล่อยแขนสปริงไปนั่งยองๆ มองสโนว์กินไอศกรีม

“ไม่หรอ กเพิ่งมาถึง สโนว์อยากกินไอศกรีมนะ มีของเธอด้วยนะ” วินเทอร์เอ่ย แต่สโนว์เป็นคนยื่นให้

“สโนว์บอกให้ฉันซื้อให้ทุกคนเลย”

“แต่ตอนนี้อากาศมันเริ่มเย็นขึ้นแล้วนะ” พีกาติงเหมือนไม่เห็นด้วย แต่ก็รับไอศกรีมมาจึกซองกินหน้าตาเฉย

“แต่พีกาก็กินนี่”

“ก็สโนว์กิน พีกาก็กิน” พีกาตอบ สโนว์เลยตักไอศกรีมในแก้วตัวเองไปจ่อปากพีกา แล้วถามว่า

“ชิมของสโนว์ใหม่”

“ขึ้นรถก่อนใหม่” วินเทอร์ปรางแล้วก้าวขึ้นรถตามด้วยสโนว์ที่เดินตามไม่ห่าง สปริงดันหลังพิกาให้นั่งข้างสโนว์ ส่วนเธอวิ่งไปนั่งข้างคนขับ

“นี่พิกา เรียนมาตั้งเยอะแล้ว ไม่เบื่อหรอที่ต้องมาเรียนที่นี่อีก”

สโนว์ถามพลางป้อนไอศกรีมตัวเองเข้าปากพิกา

“ก็มีบ้าง”

“อ้อ เพราะอย่างนี้พิกาเลยหลับตลอดงั้นหรอ” สปริงเอี้ยวตัวมาพูดด้วย

พิกายิ้มแป้นพลางตอบว่า “ก็นิดหนึ่ง...แต่ไม่เบื่อหรอ สโนว์ ที่นี้ก็มีอะไรสอนไม่เหมือนในดินแดน...เอ่อ ที่ฉันเรียนมา อย่างเช่น ที่นั่นไม่มีไอศกรีมแบบนี้ สโนว์รู้จักมิสไลเบอร์รี่หรือเปล่าล่ะ” พิกาเว้นชื่อสถานที่ที่เธอจากมา เพราะกลัวเซบาสเตียนจะรู้ความลับ

สโนว์พยักหน้าหงึกๆ “รู้จักสิ เอี้ยบจะตาย เป็นเพื่อนกับเดซี่”

“ไอๆ เขาลือกันว่า มิสไลเบอร์รี่นี้แหละที่ไม่ยอมให้ชายไอศกรีมตกลงนะ”

“แล้วที่ดินแดนสุริยะมีขนมอะไรให้กินบ้างล่ะจ๊ะ มีขนมปังไหม”

พิกาหัวเราะเบาๆ “มีสิ ทำไม สปริงจะไปเปิดร้านที่นั่นหรอ ฉันว่าน่าจะขายดีนะ”

“บ้าหรอพิกา ฉันจะไปได้ไงล่ะ”

“อ้าว ไม่แน่นะ คุณฟลาวอาจจะพาไปได้ รับรองรวยละ”

“เธอไปอยู่ที่นี่ตั้งแต่เกิดหรือเปล่า” วินเทอร์ถามแทรกขึ้นกลางวงสนทนาของสาวน้อยทั้งสาม ทุกคนเงยบหมดราวกับนัดกัน แล้วพิกา ก็ตอบ

“เปล่าค่ะ น่าจะสักสิบสองละมั้ง ก่อนหน้านั้นก็ไปมาหลายที่”

“แล้วตอนนี้เธออายุเท่าไรล่ะ” วินเทอร์ถามต่อ

พีกาหันไปมองเด็กหนุ่มซึ่งยังคงมองตรงไปเบื้องหน้า เหมือนคุยเรื่องสัพเพเหระที่ไม่สลักสำคัญอะไร

“ก็มากอยู่ค่ะ”

วินเทอร์หันมาสบตาพีกา ดวงตาของเขาทำให้พีกายิ้มมากขึ้น
‘คงยากที่จะโกหกผู้ชายคนนี้’

สโนว์มองวินเทอร์แล้วหันไปมองพีกา เธอยกมือขึ้นคั่นกลางระหว่างสองคน พีกาเบนหน้าหนี สโนว์ก็เคลื่อนมือตาม จนพีกาต้องจับมือสโนว์ให้หลุดลง

“ทำอะไรนะสโนว์ คนกำลังคุยกันอยู่นะ”

สโนว์ทำกำบัง “ไม่เห็นจะคุยเลย เอาแต่จ้องตากัน”

วินเทอร์ส่ายหน้าเบาๆ ในขณะที่พีกาหัวเราะชอบใจ

“อย่าคิดว่าทุกคนจะเหมือนสโนว์สิ ไม่มีใครแย่งวินของสโนว์หรอกจริงไหมสปริง”

สปริงหันมายิ้มแห้งๆ

“ไม่จริงหรอก ยายครูที่ซนนั้นยังสนใจวินเลย”

“ทีช? ใครหรอ”

“ครูสอนพิเศษของตัวเองจะ แต่โดนพี่ซั่มเมอร์ให้ออกจากงานไปแล้วละ”

พีกาพยักหน้าเข้าใจ “ฉันไม่ได้สนใจวินเทอร์จริงๆ จะ อย่างฉันเนี่ยต้องแก่กว่านี้หน่อย หรือว่าไงสปริง”

สปริงหน้าแดงระเรื่อ แล้วผลุบหัวหันกลับไปนั่งเรียบร้อยตามเดิม พร้อมกับตอบว่า “ไม่รู้ค่ะ”

พีกาหัวเราะเบาๆ แล้วหันไปมองด้านนอก โลงใจอย่างประหลาดที่สโนว์ช่วยยุติบทสนทนานี้ลงได้ เธอยังไม่พร้อมที่จะตอบอะไรใครทั้งนั้นในตอนนี้

“เอ๊ะ...”

“มีอะไรหรือ ฟีกา”

ฟีกาส่ายหน้าทั้งที่สายตายังไม่ละจากใบหน้าของผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งเธอกำลังหาวิธีตามหาตัวเขาอยู่

‘เวอร์กา’

ผู้ชายคนนั้นยืนอยู่ข้างทางที่รถแล่นผ่าน แต่เพียงเธอจะพริบตา ผู้ชายเจ้าของเส้นผมสีเงินคนนั้นก็หายไป ฟีกาเอี้ยวคอไปจ้องตำแหน่งที่เขาเคยยืน เธอจ้องอยู่นาน แต่ก็ไร้ร่องรอยของเขา

‘อีตาบ้า’

‘มาเล่นสนุกกัน...น้องสาว’ เสียงทุ้มที่ฟีกาเคยได้ยินมาแล้วครั้งหนึ่งดังขึ้นในจิตสำนึกเธอ

ฟีกาหันขวับไปมองทิศทางเดิมอีก เขาไม่อยู่ตรงหน้าแล้ว และเสียงนั้นไม่ใช่เสียงในความทรงจำของเธอ แต่เป็นเสียงของผู้ชายคนนั้นจริงๆ เธอสูดหายใจเข้าลึกแล้วหันกลับมา ดวงตาสีน้ำทะเลเปล่งประกายวาวขึ้น

“ได้ดี มาเล่นกัน”

เวอร์กาที่ยืนอยู่ที่เดิมด้วยภาพลักษณ์ของมิสเตอร์โพสท์แมน วันนี้เขาต้องส่งจดหมายหลายที่ หนึ่งในนั้นคือคุหาสน์คาเลन्दาร์ การปรากฏตัวให้ฟีกาเห็นก่อน น่าจะทำให้เธอสับสนไปได้สักพัก

“เห็นรับเอกสารตรงนี้ด้วยครับ...ขอบคุณครับ” เวอร์กาเก็บเอกสาร

“ทำงานหนักเหมือนเดิมเลยนะ มิสเตอร์โพสท์แมน” เสียงหนึ่งดังทักขึ้น เวอร์กาเงยหน้าขึ้นมองแล้วยิ้มให้

“ว่าไงว่าที่เจ้าบ่าว ว่างหรือครับ”

โลที่ยิ้มให้ภาพลักษณ์และคำพูดเป็นทางการของเวอร์กา “ยังอีกนานที่จะเรียกฉันอย่างนั้น”

เวอร์กาหัวเราะเบาๆ ขณะจูงจักรยานเดินคู่ไปกับไลท์

“ว่าที่เจ้าสาวได้ยืนเคียงใจแ่่นะครับ”

ไลท์ยิ้ม “แ่่นะเหอ เธอสำคัญกว่านั้น”

ฟังแล้วเวอร์กาก็ได้แต่ยิ้ม ดูเหมือนไลท์จะรักผู้หญิงคนนี่มาก แต่ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะคงไม่มีใครไม่รัก ซัมเมอร์ คาเลนดาร์

“แล้วหาบาทหลวงได้แล้วหรือยังครับ”

“ก็ว่าจะชวนนายไปเป็นอยู่นะ”

เวอร์กานิ่งไป แล้วหัวเราะเสียงดังจนเหล่าแม่ค้าที่มกักทหาย มิสเตอร์โพสท์แมนเสมอๆ หันมามองไลท์ ซึ่งทำให้ขวัญใจประชาชน หัวเราะเสียงดังได้ขนาดนั้น

“เอาจริงเหอครับ”

“สนใจไหมละ คู่หมั้นของฉั๓ยังต้องการเชิญแขกคนสำคัญอีก สองคนด้วยนะ ไม่อยากรู้เหอว่าใคร”

เวอร์กาส่ายหน้า ไลท์จึงเปลี่ยนเรื่อง

“ท่านพ่อยังอยู่ในคาเลนเดีย นายรู้ใช่ไหมว่าที่ไหน”

เวอร์กานิ่งคิด “ผมไม่รู้ว่๓ที่ไหน แต่รู้ว่๓ยังอยู่ แล้วก็อย่างที่ทุกคนรู้ ผู้ชายคนนั้นรู้จักเมืองนี้ยิ่งกว่าใคร”

“นั่นสินะ” ไลท์หยุดเดิน ในขณะที่เวอร์กาตวัดขาขึ้นคร่อมจักรยาน

“โพสท์แมน”

เวอร์กาหันไปหาไลท์ พี่ชายใหญ่ของเหล่าเทพเจ้า ไลท์ยิ้มแล้วพูดว่๓

“รู้ไหม เกมเ่๓ สร้างขึ้นเพื่อความสนุก”

โพสท์แมนยิ้มโดยไม่ตอบ ไลท์จึงพูดต่อ

“เล่นเกมของนายให้สนุก”

รอยยิ้มของโพสท์แมนกว้างขึ้น เขายกมือขึ้นตะแหมะในทำนอง

ขอบคุณ แล้วรีบจักรยานออกไป ไลท์มองดูแผ่นหลังน้องชายจนลับ
สายตา แล้วเงยหน้ามองท้องฟ้า

วันนี้ท้องฟ้าแจ่มใส ไม่มีเมฆสีใดๆ มารบกวนการทำงานของ
ดวงอาทิตย์ แต่ไลท์รู้ โลกเราไม่ได้มีแต่วันของดวงอาทิตย์เพียงอย่างเดียว
แต่ยังมีวันที่สายฝนพรำพรมด้วย

“เมื่อฝนตกลงมา พวกเราก็แค่ต้องเลือก จริงไหม เวอร์กา”

2

สิ้นสุด

ท้องฟ้าเกลื่อนกลาดด้วยหมู่เมฆสีดำอันมืดมิด ช่วงเวลานี้
เป็นช่วงเปลี่ยนฤดู เมื่อเช้าท้องฟ้ายังสดใสอยู่เลย พอตกบ่ายเมฆดำ
ทะมึนก็เคลื่อนคล้อยมาบดบังท้องฟ้าที่สดใสจนไม่เห็นอะไร ฟิกาเพิ่ง
กลับจากเดินสำรวจคุกหาสน์คาเลन्दาร์อันแปลกตา และเธอกำลังยืน
มองท้องฟ้าที่มีดมืดอยู่

ดังต่อไปนี้

เสียงกริ่งประตูรั้วคุกหาสน์ดังขึ้น เด็กสาวหันไปมองก็เห็นมิสเตอร์
โพสท์แมนคนขยันยกมือทักทายเธอ ฟิกาวิ่งไปที่ประตูแล้วร้องทัก

“มาส่งจดหมายเธอคะ”

“มีพัสดุด้วยครับ ของคุณฟิกา” โพสท์แมนตอบ

ฟิกาเปิดประตูรั้วออกไปรับพัสดุก่อนจะย่ำเท้าหน้าถึงเธออย่าง

งูนาง

‘ไม่ใช่ของคุณพ่อนี่นา’ พีกาคิด

“เห็นชื่อรับของตรงนี้ด้วยครับ” โพลด์แมนเอ่ย เด็กสาวจึงเงยหน้ารับปากกามาเห็นชื่อรับของและรับจดหมายมาอีกปึกใหญ่

“ฝนกำลังจะตก ชีรถกลับดีกว่า นะคะ” พีกาเตือนอย่างมีไมตรี

โพลด์แมนส่งยิ้มให้เธอ พีกามองแล้วชักคุ่นๆ กับรอยยิ้มนั้นมาก ขึ้น รอยยิ้มของเขาเหมือนเป็นตัวแทนของเมืองนี้เลย

“เช่นกันครับ” โพลด์แมนตอบแล้วขึ้นคร่อมจักรยานขี่ออกไป

พีกาตั้งใจจะเดินกลับเข้าคฤหาสน์ แต่อยู่ๆ ประตูรั้วก็เปิดออกเอง เด็กสาวหันไปมองถนนนอกรั้ว ก็เห็นรถจักรยานของโพลด์แมนแล่นสวนกับรถยนต์ของทนายความผู้ดูแลสำนักงานรักษาดลประโยชน์ตระกูลคาเลนดาร์ รถยนต์คันนั้นแล่นมาจอดข้างๆ เด็กสาว กระเจกหน้าต่างรถเลื้อยลง เผยให้เห็นรอยยิ้มอบอุ่นของแมสเซส

“ไม่ได้เจอกันนานนะครับ คุณหนูพีกา”

พีกายิ้ม “แต่เราเจอกันบ่อยๆ ทางไปรษณีย์นะคะ เอ่อ ไม่ทราบว่าคุณแมสเซสส่งนี้มาให้ฉันหรือเปล่าคะ”

แมสเซสเหลือบมองของในมือเด็กสาวแล้วส่ายหน้า “เปล่านี้ครับของท่านคาลันหรือเปล่า”

“ไม่ใช่ของคุณพ่อคะ ฉันซำก่อนเถอะ วันนี้เป็นวันสำคัญไม่ใช่หรือคะ”

แมสเซสยิ้ม “ครับ”

“นำหน้าไปก่อนเลยคะ เดี่ยวฉันตามไป”

แมสเซสเลื่อนกระຈขึ้นแล้วรถก็แล่นจากไป พีกาก็มองพัสดุในมือที่ไม่ระบุชื่อผู้ส่งอย่างสงสัย แต่ทุกอย่างรอได้ ตอนนี้มีสิ่งที่สำคัญกว่าซึ่งเธอต้องไปรับรู้...บทสรุปของพินัยกรรม

ฟีกาเดินเข้าคฤหาสน์อย่างไม่เร่งรีบ เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นตลอดปีที่ผ่านมา ไม่ใช่เกมของเธอ เจ้าของเกมทั้งสี่คนได้ค้นหากุญแจทั้งสี่ดอกเจอแล้ว และพวกเขาก็รอให้แมสเสชมาสรุปเรื่องราวทั้งหมดในวันนี้

“อ้าว ฟิชัมเมอร์ยังไม่ลงมาเหรอคะ” ฟีกาถามเมื่อเห็นคาเลนดาร์ทุกคนมานั่งรอกันอย่างพร้อมเพรียงในห้องรับแขก แต่ไม่เห็นซัมเมอร์

“ขึ้นไปเปลี่ยนชุดนะ” วินเทอร์ตอบ

ฟีกากวาดสายตาไปรอบห้องก็พบว่าเทพประจำฤดูฝึกหัดทั้งสี่ฤดูก็ไม่ได้อยู่ในห้องนี้ด้วย

“แล้วเทพประจำฤดูฝึกหัดทั้งสี่ล่ะคะ ไม่ต้องเข้ามาฟังการสรุปปณิกรรมด้วยเหรอ”

“วันนี้เมื่อปีก่อนตอนเปิดปณิกรรมก็มีแค่พวกเราสี่คน ดังนั้นตอนสรุปก็ควรจะมีแค่ฉันครับ” ออทัมน์ตอบ

“งั้นฉันออกไปรอข้างนอกก่อนดีกว่านะคะ”

“ไม่ต้องหรอกจ้ะฟีกา เธอก็เป็นทายาทของคาเลนดาร์เหมือนกัน” สปริงรีบห้าม พยายามส่งสายตาไปทางวินเทอร์ให้ช่วยอธิบายให้ฟีกาเข้าใจสิ่งที่เธอพูด

“นั่งลงเถอะครับคุณฟีกา พวกเราอาจเริ่มเล่นเกมนี้เมื่อหนึ่งปีที่แล้ว แต่คุณเริ่มมานานแล้วไม่ใช่เหรอ”

ฟีกายกมูมปากขึ้น ความสามารถของมนุษย์เป็นเรื่องน่าพิศวงทุกคนในห้องนี้ยกเว้นแมสเสช อายุน้อยกว่าเธอทั้งนั้น แต่พวกเขากลับมีความสามารถบางอย่างที่หลุดพ้นกรอบของอายุ นี่คือนั่นที่พอหลงไหลพอพูดเสมอว่ามนุษย์แข็งแกร่งกว่าที่พวกเขาู้และเข้าใจ และน่ารำคาญเหมือนกันที่มนุษย์ส่วนใหญ่ประเมินความสามารถของตัวเองต่ำไป

“ฟิชัมเมอร์มาแล้ว” สปริงร้องทัก ขณะที่ฟีกานั่งลงข้างสปริง

ซัมเมอร์ คาเลนดาร์ ในชุดเสื้อแขนยาวสีแดงเลือดนกกับกางเกง

รัดรูปสีดำ ทำให้ดูโดดเด่นราวกับนางพญา พิกาเคยเห็นเทพเจ้าหลายตนในดินแดนสุริยะ แต่ไม่มีเทพเจ้าตนไหนงดงามและทรงพลังเท่ากับผู้หญิงคนนี้ หลายคนบอกว่าผู้หญิงคนนี้เหมือนท่านซูรียา พิกาไม่เคยเจอท่านซูรียา แต่พอเคาได้ว่าแม่ของเธอ...พีก็ย่ำว่า ต้องเจอกับคู่ต่อสู้แบบไหน หากความเก่งกาจของซัมเมอร์คล้ายคลึงกับท่านซูรียาซึ่งมีพลังมากกว่า ท่านซูรียาคงเป็นคู่ต่อสู้ที่แม่ยากจะต่อต้าน และคงต้องพ่ายแพ้ตั้งแต่ยังไม่ทันได้เริ่มสู้

‘แล้วคุณแม่ทำอย่างนั้นทำไม เพื่อแก้แค้นคุณพ่อฉันเหรอ มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ เหรอ’ พิกาถามตัวเอง

“ยินดีที่ได้พบทุกคนอีกครั้งนะครับ...” แมสเชสเอ่ยขึ้นหลังจากซัมเมอร์นั่งลงข้างน้องชาย

“ผมจะสรุปพินัยกรรมอีกครั้ง เมื่อวันที่ 10 ธันวาคมปีที่แล้ว ผมได้แจ้งให้ทุกคนทราบว่า หากพวกคุณคนใดคนหนึ่งหรือทั้งหมดสามารถหากุญแจสี่ดอกที่ใช้เปิดห้องห้องหนึ่งเจอ ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดที่สำนักงานรักษาสถปัตยกรรมของคาเลเนดาร์ดูแลอยู่จะเป็นของคนนั้น บัดนี้...พวกคุณได้ค้นหากุญแจเหล่านั้นเจอแล้ว กรุณาแสดงกุญแจของพวกคุณด้วยครับ”

ออกันยืนมือแล้วแบออก ลูกกุญแจก็ผุดขึ้นบนฝ่ามือเขา ตามด้วยสปริงที่ถอดสร้อยข้อมือซึ่งมีลูกกุญแจคล้องอยู่มาเยื้องหน้าแมสเชส เช่นเดียวกับวินเทอร์และซัมเมอร์ ที่ดึงสร้อยคอซึ่งคล้องกุญแจของตัวเองออกมา

“ลูกกุญแจทั้งสี่ดอกได้ถูกค้นพบแล้ว ห้องที่ควรเปิดก็ได้เปิดออกแล้ว ดังนั้นผมจึงขอประกาศให้พินัยกรรมของท่านคาลัน คาเลเนดาร์เป็นอันสมบูรณ์”

ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ แมสเชสวางเอกสารการรับมรดกสีชุด

ลงตรงหน้าคนทั้งสี่

“คุณจะไม่แจ้งเราหน่อยหรือ ว่าเราจะแบ่งสมบัติพันกว่าล้านนี้
ยังไง” ชัมเมอร์ถาม ขณะที่สปริงถามต่อ

“พวกเรายังอาศัยอยู่ที่นี้ต่อไปได้หรือเปล่าคะ หรือว่าต้องแยกย้าย
กันออกไป”

แมสเชสยืมให้สปริง แล้วหันไปตอบคำถามชัมเมอร์

“สมบัติของคาเลนดาร์ได้ถูกแบ่งนับตั้งแต่พวกคุณได้ครอบครอง
กฎแห่งแต่ละฤดูแล้วครับ นับตั้งแต่นี้ พวกคุณคือตัวแทนเจ้าของ
คฤหาสน์ในแต่ละฤดู”

ชัมเมอร์ขมวดคิ้ว “นั่นเพราะเทพเจ้าไม่สามารถทำนิติกรรมทาง
กฎหมายด้วยตัวเองได้สมบูรณ์ใช่ไหมคะ”

“ก็ส่วนหนึ่ง แต่อีกส่วนคือพวกคุณเป็นคู่ชีวิตของท่านทั้งสี่ ดังนั้น
พวกคุณจึงมีสิทธิ์เท่าเทียมกับท่าน ส่วนเรื่องการย้ายออกไปจากคฤหาสน์
นี้หรือไม่ อันนี้แล้วแต่ความสมัครใจของแต่ละคนครับ ตอนนี้นอกจาก
คุณหนูสปริงกับคุณหนูฟีกา ท่านอื่นๆ ก็มีบ้านและธุรกิจของตัวเองที่ต้อง
เข้าไปดูแล การจะอยู่ที่นี้ต่อหรือไม่จึงแล้วแต่ดุลยพินิจของแต่ละท่าน”

สปริงหันไปมองพี่ๆ ของเธอทุกคน แต่ไม่เห็นมีใครเอ่ยอะไร เธอ
จึงเอ่ยขึ้นว่า “พวกพี่ๆ จะย้ายออกไปหรือเปล่าคะ”

วินเทอร์หันไปมองพี่สาว แล้วหันกลับมาถามแมสเชส

“หมายความว่าเกมต่อจากนี้ พวกเราต้องเลือกเองใช่ไหมว่าจะ
เล่นต่อหรือเปล่า หากไม่เล่นก็แค่มีความสุขกับสิ่งที่ได้รับในวันนี้ แต่ถ้า
เล่นต่อ พวกเราอาจได้บางสิ่งที่คนสร้างเกมนี้เก็บไว้ให้เป็นโบนัสพิเศษ”

ฟีกายืมให้คำถามของวินเทอร์ ต่อให้พูดกี่ครั้ง คำพูดของพ่อก็
ถูกเสมอ วินเทอร์ คาเลนดาร์ เป็นมนุษย์ที่ฉลาดและเจ้าแผนการที่สุด
เขาสุขุมลุ่มลึกเกินกว่าอายุที่เพิ่งจะสิบหกอย่างสิบเจ็ด จึงเป็นเรื่องน่ายินดี

ที่คนคนนี้รักกลโนวยิ่งกว่าอะไร

“ทำไมคุณคิดอย่างนั้นครับ” แมสเซสตาม

วินเทอร์หันไปมองฟีกาแล้วตอบว่า “เพราะเธอคนนี้อยู่ตรงนี้ และผมยังมีข้อสงสัยบางอย่างเกี่ยวกับเงื่อนไขคำขอของกุญแจ”

“คำขอของกุญแจเหรอครับ” แมสเซสย้อนถาม ทั้งที่ฟีกาคิดว่าทนายความคนสนิทของพ่อน่าจะรู้ดีอยู่แล้วว่าวินเทอร์ต้องการถามอะไร

“ใช่ครับ หัวใจหมันตรึงขอหัวใจของผม คนโทมฤตร้องขอร่างกาย หินอัคนีร้องขอจิตวิญญาณ และสลักลายไปไม้ร้องขอลมหายใจ ตอนแรกผมคิดว่ามันจะเกี่ยวกับการเปิดห้องของคุณเวอร์กา แต่กลับกลายเป็นว่าเราสามารถเปิดห้องนั้นได้ด้วยวิธีอื่น แนนอนวิธินั้นถูกสร้างขึ้นโดยเทพประจำฤดูทั้งสี่ เช่นเดียวกับสิ่งของทั้งสี่ชิ้นซึ่งเป็นของพวกเธอ ดังนั้นผมจึงคิดว่า สิ่งที่พวกเขาขอ น่าจะเป็นสิ่งที่ใช้ในเกมที่ห้า มากกว่าจะเป็นสิ่งเกมที่ผ่านมา จริงไหมครับ”

“อีกอย่าง เทพประจำฤดูทั้งสี่ก็ยังไม่ฟื้นขึ้นมาด้วยครับ” ออทัมน์สรุป

“แสดงว่าพวกคุณต้องการไปต่อ” แมสเซสถาม

“แสดงว่าพวกเราจะไม่ยอมมีชีวิตอยู่บนความสุขจอมปลอมที่รอวันล่มสลายต่างหากละคะ” ซัมเมอร์เอ่ยแก้ แมสเซสหันไปสบตาซัมเมอร์แล้วหญิงสาวก็พูดต่อ

“หนึ่งปีที่ผ่านมา เป็นแค่การเล่นปาหี่ของเจ้านายคุณ มันไม่ใช่เกม มันเป็นเพียงสนามฝึกซ้อมที่จะนำเราไปสู่เกมที่แท้จริง ที่เจ้านายของคุณต้องการให้เราเล่น ซึ่งมีเดิมพันสูงเกินกว่าจะให้เราเห็นหรือรับรู้เมื่อหนึ่งปีก่อน”

แมสเซสยิ้ม

“ดังนั้น ไม่ว่าเกมที่ผ่านมาพวกเราต้องผ่านอะไรด้วยความรู้สึก

แบบไหน การซ้อมมือก็สิ้นสุดลงแล้ว เพราะตอนนี้ เดิมพันของพวกเขาไม่ได้ดีไปกว่าของเขาเลย ใช่ไหมครับ คุณแมสเชส” ออทัมนัยำบทสรุปตบท้าย

แมสเชสเอื้อมมือไปแตะเอกสารที่วางตรงหน้าคนทั้งสี่ แล้วพูดว่า “กรุณาเซ็นชื่อในเอกสารรับมรดกนี้ เพื่อให้ผมและทีมงานนำไปจัดการกับสิ่งที่พวกคุณควรจะได้รับจากเกมที่ผ่านมาจนถะครับ ส่วนเกมต่อจากนี้ ผมคิดว่าคุณหนูพีกาจะตอบพวกคุณได้ดีกว่าผมนะครับ”

ทุกสายตาพุ่งมาที่พีกา เด็กสาวรู้สึกถึงแรงกดดัน ทั้งจากคนที่มองมาและจากตัวเธอเอง

“ฉันรับรู้เกมของพวกคุณมาตลอด...” พีกาเกริ่น

“แน่นอนว่ารับรู้ทุกเกมที่ผ่านมามาด้วย สิ่งหนึ่งที่ฉันรู้จากคุณพ่อคือ พวกคุณไม่ได้ถูกเลือกเข้ามาในเกมนี้เพื่อใคร หรือเลือกมาเพื่อเล่นสนุก แต่ถูกเลือกและเลือกตัวเองมาเพื่อสิ่งล้ำค่าของพวกคุณเอง ฉันพูดถูกไหมคะ”

เงียบ ไม่มีเสียงตอบ พีกาจึงพูดต่อ

“ฉันเองก็ไม่ได้มาที่นี่เพราะถูกเลือกเหมือนกัน ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำไมฉันถึงต้องมาที่นี่ สิ่งเดียวที่คุณพ่อบอกฉันเสมอเกี่ยวกับที่นี่คือ ที่นี่เป็นที่ซึ่งแม่ของฉันตาย ลูกชายของคุณพ่อเป็นคนฆ่าแม่ฉัน และฉันจำเป็นต้องมาหาเหตุผลสิ่งที่เกิดขึ้นในคดีฆาตกรรมนี้ด้วยตัวเอง”

“เพื่ออะไร ในเมื่อสิ่งที่เธอพูดมาทั้งหมด พวกเราทำได้ทำไปแล้ว” ซัมเมอร์เอ่ย

พิการัยม้จิต “ดูเหมือนว่าจะเป็นอย่างนั้น แต่แม้พวกคุณจะทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนั้น รวมไปถึงรู้ตัวคนที่ฆ่าแม่ของจริงแล้ว แต่ก็ยังไม่เคยมีใครได้รับคำยืนยันนั้นจากปากเจ้าตัวเลยสักครั้ง ไม่ใช่หรอกคะ”

“หมายความว่าเกมของพีกา คือ ต้องหาคุณเวอร์กาให้เจอ
จันหรือจ๊ะ” สปริงถาม

พีกาส่ายหน้า “ไม่รู้สิสปริง นี่คือนี่ที่ฉันคิดเอง”

“แล้วสิ่งที่ท่านคาลันบอกเธอละ ไม่มีอย่างอื่นอีกแล้วหรือ”
วินเทอร์ตั้งข้อสังเกต

ครีน!...ครีน!

เสียงฟ้าร้องครืนครืนด้านนอกที่ตั้งอยู่ตลอดเวลาทำให้ทุกคนใน
ห้องเงียบเสียงลง พีกาหันไปมองท้องฟ้าซึ่งมีดสนิท รอคอยเพียงหยาด
น้ำฝนที่จะหลังรินลงมา

“คุณพ่อบอกว่า พายุกำลังจะมา”

“อะไรนะ” คนทั้งหมดร้องถามเป็นเสียงเดียวกัน

พีกากวาดสายตาไปตามใบหน้าของทุกคน แล้วเอ่ยอีกครั้งว่า
“ครั้งหนึ่ง เทพประจำฤดูฝนคู่แฝดได้ถือกำเนิดขึ้นมาบนโลกใบนี้ หลาย
พันปีผ่านไป เทพเจ้าทั้งสองตนตกอยู่ในความหมองเศร้าจนมีอาจทานทน
กับความเศร้าหมองนั้น จึงนำความพินาสมาสู่ดินแดนแห่งเทพเจ้า และ
นั่นคือที่มาของพายุที่คุณพ่อพูดถึง”

“แล้วเขาพูดอะไรอีกหรือเปล่าจ๊ะ” สปริงถามต่อด้วยใบหน้าซีด
เผือด แต่ดวงตาสีเขียวมรกตยังส่องประกายแห่งความหวัง พีกายิ้มแล้ว
ส่ายหน้า

“ไม่ ฉันเลยถามคุณพ่อว่า ถ้าเราหยุดพายุไม่ได้จะเกิดอะไรขึ้น”

“ท่านคาลันตอบว่าอย่างไรครับ” ออทัมน์ถามต่อทันที

พีกานิ่งไปหลายวินาที ก่อนจะตอบ “พายุก็จะหยุดเรา”

ท้องฟ้าอันมืดมิดซึ่งครอบคลุมอยู่เหนือสุสานของเมือง
คาเลนเดีย ยิ่งทำให้บริเวณพื้นที่แห่งความตายดูวังเวงมากกว่าปกติ ใน

เวลาอย่างนี้ไม่น่าจะมีมนุษย์คนไหนกล้าเข้ามายืนในพื้นที่โล่งแจ้งซึ่งมีแต่
หลุมฝังศพนับพัน แต่ถึงกระนั้น วันนี้ก็ยังมีปรากฏชายวัยกลางคนเจ้าของ
อำนาจสูงสุดแห่งฤดูกาลยืนอยู่หน้าหลุมฝังศพหลุมหนึ่ง

ครีน!...เปรี้ยง!

เสียงฟ้าร้องตามติดด้วยเสียงฟ้าผ่าดังกึกก้องอยู่ข้างหลังคาลัน
เทพเจ้าแห่งฤดูกาลไม่ได้นำพากับความน่ากลัวของธรรมชาตินั้น เขา
เพียงยืนจดจ้องป้ายแผ่นหินหน้าสุสานอย่างเจียบั่น จนกระทั่งเม็ดฝน
ร่วงหล่นกระทบกายเขา

น้ำฝนระเหยหายไปทันทีที่กระทบบาร์เรียร์คุ่มกายของเขา คาลัน
ยืนนิ่งราวกับไว้อาลัยให้ผู้จากไป แต่แววตาของเขากลับว่างเปล่า ไม่นาน
สายฝนก็ตกลงมาแรงยิ่งขึ้น ออลซีชั่นปรากฏตัวขึ้นเพื่อมาร่วมให้คาลัน

“มันไม่จำเป็นเลย ออลซีชั่น”

“มันจำเป็น หากท่านคิดว่าจำเป็น” ออลซีชั่นตอบ

“ในบางครั้งข้าก็คิดว่า หากย้อนเวลากลับไปได้ ข้าจะเลือกทำ
ในสิ่งที่ถูกต้อง”

“ท่านย้อนเวลากลับไปได้ แต่ท่านก็ยังจะกระทำเหมือนเดิม”

“เจ้าคิดอย่างนั้นรี” คาลันถาม

ออลซีชั่นค้อมศีรษะลงเล็กน้อย “ท่านทำอย่างนั้น ไม่ใช่เหรอ”

คาลันนิ่งเงียบไป และพองเยหน้าขึ้นก็พบกับลูกชายคนรองของเขา
เวอร์กาในรูปลักษณะที่เขาไม่ได้เห็นมานาน ลูกชายผู้ครอบครองความรักของ
สายฝนดูแลเหล่าและนั่งสงบยามอยู่กลางสายฝน เขาเกือบเสียลูกชาย
คนนี้ไป แต่เมื่อเขาได้เวอร์กาคืนมา เขากลับสูญเสียทุกอย่าง

“ท่านพ่อ อยู่ที่นี่เองหรือครับ”

“ไลท์หาพ่อไม่เจอใช่ไหม จึงให้เจ้ามาตามหาพ่อแทน”

เวอร์กาอึ้ง “ไลท์ไม่จำเป็นต้องหาใคร เพราะในที่สุดเขาจะเจอ

ไม่ใช่เหรอครับ”

คาลันพยักหน้า “การทำให้วาทิราชาแห่งดินแดนสุริยะโกรธไม่ใช่เรื่องดี”

เวอร์กายัม “ดังนั้นไรท์จึงไม่เคยโกรธใครได้สักที ดวงอาทิตย์ดวงนั้นพร้อมให้อภัยทุกชีวิตเสมอ”

“เหมือนกับซูรียา...ลูกเอ๋ย พ่อเหนื่อย”

เวอร์กานิ่งมองสีหน้าอิดโรยของผู้เป็นพ่อ

“พีกาคือคำตอบของท่านพ่อเหรอครับ”

“พีกาคือผู้เสียหายเหมือนพวกเจ้า” คาลันตอบแล้วเงยหน้าขึ้น แม้ในเวลานี้เขาก็ลืมความรู้สึกที่สายฝนกระหน่ำหน้าไปแล้ว

“ความโกรธกริ้วของสายฝน อีกนานแค่ไหนถึงจะสูญสลายไปครับ ท่านพ่อ” เวอร์กาถาม

“อาจนานเท่าชีวิตพ่อ”

ทั้งคนพูดและคนฟังนิ่งไป ทั้งคู่ปล่อยให้สายฝนควบคุมดนตรีศิลป์แห่งธรรมชาติไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเวอร์กาเอ๋ยขึ้นอีกครั้ง

“พีกา เด็กคนนั้น...ไม่ใช่ลูกของท่านพ่อสินะครับ”

คาลันสบตาลูกชาย สิ่งที่อยู่ในดวงตาเวอร์กาทำให้คาลันถอนหายใจ โลกใบนี้ช่างน่าขำ แต่ความรักน่าขำยิ่งกว่า ความเจ็บปวดซ้ำซากไยต้องเกิดขึ้นซ้ำไปซ้ำมา

“ท้องฟ้าร้องให้จึงกลายเป็นเมฆฝน ทั้งเจ้าและพีกาคือความโศกเศร้าของแผ่นฟ้านี้ ความโศกเศร้าที่ไม่มีวันแปรเปลี่ยนเป็นความสุขได้”

“นั่นคือสิ่งที่เทพเจ้าอย่างเราคิด ซึ่งแตกต่างกับสิ่งที่มนุษย์คิดอย่างสิ้นเชิงเลยครับท่านพ่อ” เวอร์กาตอบ

คาลันยังคงมองลูกชายนิ่ง เวอร์กา...ลูกชายที่แสนเจ็บขมขื่นของเขา แผ่ตัวอยู่ในกลุ่มมนุษย์มาเกือบพันปี อิทธิพลของมนุษย์ส่งผลให้

เขากลายเป็นชายหนุ่มรูปงามที่แสนง่ายไปตั้งแต่เมื่อไรกันนะ

“พวกเขาเรียกสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ว่า ‘ความฝัน’ ซึ่งหนึ่งปีที่ผ่านมา
ผมเห็นพี่น้องของผมทำความฝันนั้นสำเร็จมาแล้ว ท่านพ่อไม่คิดว่าผมกับ
พี่กาจะทำสำเร็จบ้างหรือครับ”

คาลันเหม่อมองลูกชายที่ค่อยๆ จางหายไปกับสายฝน เขายังคง
ยืนอยู่ตรงนี้ ไม่ว่าจะมีพายุเข้า เขาก็ยังคงยืนอยู่ที่เดิม ที่ที่เป็นจุดเริ่มต้นของ
ปัญหา ที่ที่คำสาปเริ่มต้นขึ้น

“ออลซีซั่น”

“ครับ ท่านคาลัน”

“ลูกๆ ของข้า โตแล้วจริงๆ”

ออลซีซั่นไม่ตอบ เขาหมุนตัวตามคาลันที่หันไปมองสายฟ้าฟาด
แหวกห้วงอากาศประกาศศักดาอยู่บนฟากฟ้า

“ยามเมื่อฝนหยุดหยดลงสู่ดินแดน หยดน้ำเหล่านั้นได้นำพา
ความทุกข์ของท้องฟ้าลงมาด้วย ข้าจะต้องเห็นภาพความทุกข์นั้น
อีกครั้งหรือ”

“แต่ถ้าภาพเหล่านั้นไม่เกิดขึ้น ทุกอย่างก็จะไม่สิ้นสุดนะครับ”

“สิ้นสุด...สิ้นสุด” คาลันพึมพำขณะหันกลับมาจดจ้องป้ายหลุม
ศพอีกครั้ง

“ทั้งพี่เถียวและเขาเองก็พูดอะไรแบบนั้นเหมือนกัน”

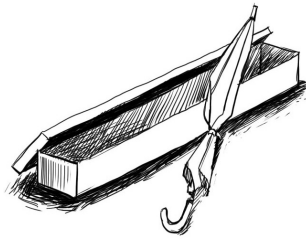
ออลซีซั่นก้มมองป้ายชื่อหลุมฝังศพ แสงสายฟ้าที่แลบแปลบปลาบ
ทำให้ตัวอักษรชื่อผู้ตายเด่นชัดขึ้น แผ่นหินที่ฝังอยู่แทบเท้าคาลันถูกสลัก
ไว้ด้วยตัวอักษรภาษาอังกฤษว่า ‘TAKARA PITT’

“พูดว่าอะไรหรือครับ” ออลซีซั่นถาม

“สายเลือดของพวกเขาจะทำให้ทุกอย่าง...สิ้นสุด”

3

พลัดจากความทรงจำ

วินเทอร์ คาเลNDAR พลิกหน้าบันทึกของศาสตราจารย์ทากร่า พิต ที่ซัมเมอร์ประมวลได้จากงานประมวลของโบราณเมื่อหลายเดือนก่อนอย่างเพ่งพินิจ เขาอ่านบันทึกนี้และบันทึกอื่นๆ ของศาสตราจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิด้านขนเผ่าแห่งสายฝนและพิธีบูชาัญญาหลายสิบลรอบ

“วิน” เสียงพี่สาวดังขึ้น ทำให้วินเทอร์เงยหน้าจากบันทึก

“ครับ พี่ซัมเมอร์” วินเทอร์ตอบรับพลางปิดบันทึก แล้วลุกขึ้นไปนั่งที่ชุดรับแขกของห้องสมุดประจำคฤหาสน์คาเลNDARกับพี่สาว

“นายคิดยังไงกับสิ่งที่เด็กคนนั้นพูด” ซัมเมอร์เอ่ย

“เธอไม่เด็กแล้วครับพี่ซัมเมอร์ เท่าที่ผมถาม ฟิกา คาเลNDAR น่าจะอายุยืนยาวพอๆ กับเกมเทพเจ้านี้เลยทีเดียว”

ซัมเมอร์หน้าเคร่งขรึมขึ้น “คงใช่ ประเด็นคือพี่ไม่เข้าใจว่า คาลัน

คาเลนดาร์ ต้องการอะไรจากเด็กคนนี้ เขาเลี้ยงดูเธอมาอย่างดี และเห็นได้ชัดว่าเด็กคนนี้ไม่ได้โกรธแค้นใครเลย ทั้งที่สามารถทำได้เต็มที่”

วินเทอร์พยักหน้า “นั่นทำให้ทุกอย่างมีแต่ประเด็นใช้ใหม่ครับ หากเธอเป็นอย่างที่เราคาดการณ์ว่าควรเป็น เธอก็ควรรู้แผนการของเทพเจ้าแห่งฤดูกาลบ้าง แต่นี่เธอเหมือนเด็กธรรมดาที่ยังคงความเป็นเด็กมาได้หลายร้อยปี”

ซัมเมอร์นิ่งไปแล้วเอ่ยขึ้นว่า “พีเคยคิดว่า เกมปาที่ที่เราเล่นมาตลอดทั้งปีนี้ มันน่ารำคาญดี เทพเจ้าพวกนั้นเอาชีวิตเรามาเป็นหมากในเกมของเขา แต่เมื่อเล่นเอาเถิดเจ้าล่อกับเกมเหล่านั้นจบลง ทุกอย่างกลับไม่เป็นอย่างที่พีเคยคิดไว้”

“พีเคยคิดว่าจะไรครับ”

หญิงสาวถอนหายใจยาว “อาจฟังดูน่ารำคาญ แต่พีเชื่อว่า คาลัน คาเลนดาร์ มอบทุกอย่างที่เขามี และทำทุกทางที่เขาทำได้เพื่อชดใช้ให้แก่ผู้หญิงที่เขารักทั้งห้าคน ไมลี ตอนนี้เป็นหกแล้ว”

ดวงตาของวินเทอร์เปล่งประกาย พีสาวของเขาไม่เคยทำให้เขาผิดหวัง ซัมเมอร์ คาเลนดาร์ มีสิ่งที่ผู้นำทุกคนค้นหา นั่นคือ วิสัยทัศน์

“ผมก็คิดเหมือนพี เขาแสดงออกอย่างมากกว่ารักลูกของเขาทุกคนอย่างเท่าเทียม ไม่ว่าลูกคนนั้นจะเกิดจากเขาหรือไม่ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเทพประจำฤดูฝึกหัดพวกนั้นล้วนเกิดขึ้นจากรักของเขา สิ่งที่เขาทำทั้งหมด ก็เพื่อให้เด็กในปกครองของเขาเติบโตขึ้นอย่างงดงาม”

ซัมเมอร์พยักหน้า “ซึ่งชัดเจนมาก เพราะลูกๆ ก็รู้สึกถึงความปรารถนาดีของเขาได้ดี ก็อย่างที่เราเห็นแล้วว่าคนที่คาลันเรียกว่าลูกทุกคน รักเขา...แม้แต่ละคนจะแสดงความรักแตกต่างกันไปบ้างก็ตาม”

วินเทอร์อมยิ้ม พีสาวเขาคงกำลังหมายถึง โลท์ พี่ชายคนโตทายาทของเทพเจ้าแห่งฤดูกาล ที่แม้จะรักและเคารพคาลันมาก แต่ก็มิ

แนวทางที่แตกต่างออกไปในการจัดการกับเรื่องราวทั้งหมด

“แล้วปัญหาคืออะไรล่ะครับ” วินเทอร์ถามต่อ

“ปัญหาคือ ในเมื่อเขาเป็นพ่อที่ดีได้ ทำไมเขาถึงเลือกเป็นผู้ชายที่เลว” ชัมเมอร์สบตา วินเทอร์นิ่งพลางพูดต่อ

“เขา... ผู้ซึ่งมีอำนาจล้นฟ้า สามารถสร้างแผนการทั้งหมดนี้ อดทนรอเพื่อหาโอกาสเข้ามาจัดแจงทำทุกอย่างให้เป็นไปอย่างที่ควรเป็น แม้จะสะดุดไปบ้างในบางแผนการด้วยปัจจัยที่ไม่อาจควบคุมได้ แต่สุดท้ายลูกทั้งหกคนของเขาก็ก็น้อย่างปกติสุขแล้ว เขาทำได้ถึงขนาดนั้นทำไมถึงไม่จัดการอะไรๆ กับผู้หญิงของเขาให้มันดีเสียแต่แรก”

“พี่ควรพูดว่า เขาควรจัดการกับผู้หญิงอีกสองคนที่ยังรักและแคร์เขาอย่างสุดจิตสุดใจดีกว่านะครับ” วินเทอร์พูดแก้ให้

“ใช่ จะพูดอย่างนั้นก็ได้ เทพประจำฤดูทั้งสี่ได้หลุดพ้นจากคำสาปแห่งความรักของเขาไปแล้ว เหลือก็แต่เทพประจำฤดูฝนทั้งสองคนนี่สิที่ยัง”

“และตัวเขาเองก็ยังไม่หลุดพ้นจากคำสาปแห่งความรักนั้นเหมือนกัน” วินเทอร์เอ่ยต่อ ขณะที่ชัมเมอร์พยักหน้าเห็นด้วย

“ประเด็นคงอยู่ตรงนี้จะมั้งครับ เกมที่แท้จริงจึงจำเป็นต้องเริ่มที่ฤดูฝน และสมควรจบลงที่ฤดูฝน”

“แต่ทั้งนายและพี่ต่างรู้ดี คาเลนเดียไม่มีฤดูฝน”

ความเงียบก่อตัวขึ้นระหว่างการพูดคุยของสองพี่น้องคาเลนดาร์ แล้ววินเทอร์ก็ทำลายความเงียบขึ้นก่อนว่า

“ครับ แต่ ณ เวลานี้มันแตกต่างไปจากปกตินะสิ”

ดวงตาสีน้ำเงินของชัมเมอร์สบตา วินเทอร์นิ่ง แล้ววินเทอร์ก็เหลือบมองบันทึกที่อ่านอยู่เมื่อครู่เล็กน้อย แล้วเอ่ยขึ้น

“เพราะตอนนี้คาเลนเดียมีคนที่มีสายเลือดของชนเผ่าแห่งสายฝน

ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตอยู่ถึงสี่คน”

คฤหาสน์แห่งสายฝนยังคงมีสายฝนตกหนักเสียงดัง ชายหนุ่มเจ้าของเส้นผมสีเงินยวงปรากฏตัวขึ้นที่บ่อน้ำพุซึ่งเจิ่งนองไปด้วยน้ำฝน ดวงตาสีเงินของเขาก็มองร่างผู้ให้กำเนิดที่นอนหลับตานิ่งอยู่ในกรงต้นไม้กิ่งกวาง

“ท่านแม่” เวอร์กาฟิมพ์เรียกหญิงคนนั้น ใช้พลังทำให้ร่างตัวเองโปร่งใสจนไม่มีใครรับรู้ได้ถึงตัวตน เมื่อเขาสังเกตเห็นริมฝีปากของผู้เป็นแม่ขยับพุดบางอย่าง

“คาลัน...ท่านคาลัน”

เวอร์กาถอนหายใจยาวกับสิ่งที่แปลความได้จากริมฝีปากผู้เป็นแม่ไม่ว่าเมื่อไร แม้ไม่เคยล้มเลิกความคิดที่จะผูกมัดพ่อไว้ แต่เวอร์กาไม่โทษแม่ และไม่ได้โทษใครทั้งนั้น ทั้งหมดนี้ก็คือ ‘ความรัก’ เท่านั้น

เรามีสิทธิ์รักใครก็ได้เท่าที่อยากรัก แต่ก็ต้องยอมรับความเจ็บปวดที่อาจเกิดตามมาให้ได้ด้วย นั่นคือ กฎสากลที่ความรักมีให้แก่ผู้ที่อยากได้มันมาครอบครอง

ชายหนุ่มไม่เคยขอให้แม่หยุดรัก เพื่อหยุดความเจ็บปวดที่กัดกร่อนจิตใจของแม่มาตลอด เขาเชื่อว่าสักวันมันจะสิ้นสุดเอง แต่จริงๆ มันกลับไม่เคยสิ้นสุดเลย แม่ยังเจ็บปวด และผู้ที่ทำให้แม่เจ็บปวด ไม่ใช่คนที่แม่คิดว่าเป็น เวอร์กาเหม่อมองผู้เป็นแม่อยู่นานแล้วจางหายไปพร้อมกับภavana

“ได้โปรดหลับใหลต่ออีกนิดนะครับ อีกไม่นาน เรื่องทุกอย่างจะจบลงเสียที”

ฟิกาไดยินเสียงฝีเท้า เธอไดยินมันเสมอเมื่อเดินเข้ามาในห้องวีครูมอีกฟากหนึ่งของคฤหาสน์ และห้องที่เธอไดยินเสียงฝีเท้าดังที่สุด

ซึ่งยังหาตัวเจ้าของผีใต้นั้นไม่เจอ คือ ห้องของเวอร์กา

ในโลกแห่งความเป็นจริง ฟีกาไม่ได้นอนในห้องของเวอร์กา เหมือนที่เหล่ามนุษย์ผู้มีสายเลือดของพ่ออีกสี่คนได้เข้าไปอยู่ในห้องเหล่านั้น แต่ไม่น่าแปลกใจ ก็เพราะไลท์พี่ชายคนโตของเหล่าเทพประจำฤดูฝึกหัดได้เข้าไปใช้ห้องนั้นอยู่น่ะสิ

ไลท์บอกว่ามันเป็นห้องของเขาด้วยเหมือนกัน ฟีกาไม่มีปัญหากับเรื่องนั้น เพราะจากการพบกับเวอร์กาครั้งแรก ที่นำมาซึ่งความประทับใจอย่างสุดยอแด่ เธอก็เห็นแล้วว่าไม่ว่าจะนอนห้องไหน ก็คงไม่มีที่ไหนเป็นส่วนตัว

ฟีกาสงสัยมานานแล้ว ว่าเธอเป็นลูกของเทพเจ้าจริงๆ หรือเปล่า เธอที่มีสายเลือดตรงจากเทพประจำฤดูฝน ทำไมถึงไม่มีพลังเหมือนลิฟ พวกเธอทั้งสองต่างมีสายเลือดมนุษย์อยู่ในตัว ทำไมมีแต่เธอเท่านั้นที่ไม่มีพลัง

‘ตอนเด็กๆ เรายังพอมีพลังอยู่บ้าง’ ฟีกาคิดพลางหันขวับไปยังทิศที่คิดว่าได้ยินเสียงผีเท้า

“เสียงผีเท้าดังอีกแล้ว มันดับมาจากไหนนะ” ฟีกาพึมพำ

“อ้าว ฟีกา มาเดินเล่นหรือจ๊ะ” ลิฟที่เดินออกมาจากห้องวิครุมของเธอร้องทักขึ้น

“คะ” ฟีกาตอบด้วยรอยยิ้ม

“มีอะไรสงสัยไหม”

ฟีกาลงเลที่จะถาม ลิฟจึงเอ่ยขึ้นว่า

“ถามได้นะ เธอเองก็มีสิทธิ์รู้”

“ฉันได้ยินเสียงผีเท้าดังไปทั่วเลย เพราะอะไรคะ”

ลิฟมองไปรอบตัว แล้วตอบด้วยสีหน้าครุ่นคิดว่า “เสียงภูตสุริยะกับภูตราตรีนั้นจะ พวกเขาจำเป็นต้องจดบันทึกเรื่องราวทุกอย่างบนโลก

ดังนั้นพวกเขาจึงได้รับอนุญาตให้เดินเข้านอกออกในห้องวิครุฑทั้งหมด เพื่อจดบันทึก”

พีกาพยักหน้า “แล้วห้องของเขา...เอ่อ ฉันหมายถึงห้องนั้น มีภูตเหล่านั้นเข้าไปเยอะหรอคะ”

“จ๊ะ เพราะมันเชื่อมต่อกับคฤหาสน์แห่งสายฝนนี่”

พีกาพยักหน้าอย่างเข้าใจ เธอเดินตามลิฟท์ออกจากบ้านในปากของเทพเจ้าไปสู่ระเบียงฝั่งตะวันตก แล้วเดินลงบันไดไป ขณะลิฟท์ขอแยกตัวไปหาออตมัมที่ห้องทำงานของเขา

พีกาผ่นลมหายใจอย่างโล่งอก เพราะคิดว่าเธอประหลาดไปเองเสียอีก ที่ได้ยินเสียงผีเท้าซึ่งไม่มีใครได้ยิน

“คิดมากไปเองนะเรา” พีกาพึมพำ

“สวัสดียามบ่ายจ๊ะ พีกา เอาซากกับขนมไหม” สปริงร้องถาม ขณะเข็นรถขนมและชามมาจากห้องครัว

“ไม่จ๊ะ ขอใบ้ ฉันจะไปเดินเล่นที่ข้างนอกหน่อย”

สปริงเอียงหน้ามอง แล้วแนะนำว่า “อย่าลืมสวมเสื้อกันหนาวด้วยนะจ๊ะ ข้างนอกอากาศเริ่มหนาวแล้ว สโนว์บอกว่าอีกสองสามวันหิมะจะตก ปีนี้อากาศเย็นจะมาเร็ว”

พีกายกแขนขึ้นทำท่าเหมือนไขว้กั๊กแล้วตอบ “ไม่เป็นไรหรอกจ๊ะ ฉันแข็งแรงจะตายไป”

“เออ เดียวจ๊ะ พีกา” สปริงร้องเรียกอีกฝ่ายไว้

“จ๊ะ?”

“เมื่อวานรู้สึกเธอจะลืมหูล่องอะไรไว้ที่โต๊ะวางโทรศัพท์ข้างเชิงบันไดหรือเปล่าจ๊ะ เมื่อเข้าต่อนฉันมารับโทรศัพท์เลยเห็นกล่องยาวๆ วางพาดอยู่ ถามหาเจ้าของมาหลายคนแล้ว ก็ยังไม่เจอว่าเป็นของใคร”

พีกาขมวดคิ้วเล็กน้อย แล้วคลายออก “เออ ของฉันจริงๆ ด้วย

ลืมนี่ไปเลย เมื่อวานกะว่าพอฟังสรุปเรื่องพินัยกรรมเสร็จก็จะเอาขึ้นไปเก็บบนห้อง แต่ไม่ได้เอาไปจนได้ ขอบใจนะสปริง”

สปริงยิ้มให้ แล้วเข็นรถน้ำชาไปทางห้องทำงานของออตมันน์ ขณะที่พีกาเปลี่ยนใจจากจะออกไปเดินเล่นข้างนอกเป็นเดินไปเปิดกล่องพัสดุแทน

“คัตเตอร์?” พีกาพิมพ์ำขณะหันรีหันขวางหาอุปกรณ์ช่วย เพราะอยากตัดเชือกที่มีดกล่องพัสดุไว้

“นี่คะ” วินดี้ยื่นสิ่งที่พีกากำลังหาให้

พีกาเงยหน้าขึ้นสบตาแม่บ้านของฤดูใบไม้ร่วง แล้วยิ้ม “ขอบคุณค่ะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” วินดี้เดินกลับเข้าไปในห้องครัว

พีกาไม่ค่อยเข้าใจแม่บ้านคนนี้เท่าไรนัก ดูเธอจะเป็นคนปากร้ายแต่ใจดี แต่เพราะไม่ค่อยได้คุยกัน เลยไม่รู้ว่เธอจริงๆ หรือแค่หน้านิ่งเฉยๆ

“เอละ มาดูกันหน่อยสิ ว่าเป็นอะไร”

ฝากล่องเปิดออกแล้ว ดวงตาของพีกาโตขึ้นเมื่อเห็นสิ่งที่อยู่ในกล่อง เด็กสาวเอื้อมมือไปหยิบมันขึ้นมา

“ร่ม?”

ร่มสีไล่คันเล็กคันตา แม้ในความทรงจำจะเลือนรางไปบ้าง แต่เธอไม่มีวันลืมสิ่งที่อยู่ในวันแห่งความทรงจำของเธอ น่าแปลก เมื่อไม่กี่วันก่อนเธอเพิ่งนึกถึงมันอยู่ แล้ววันนี้มันก็มาอยู่ตรงนี้...ในมือเธอ

“ใครส่งมานะ” พีการีบวางร่มลง แล้วค้นในกล่องเผื่อจะมีอะไรหลงเหลืออยู่ แต่ก็ไม่มี

“คุณพ่อเหรอ ไม่น่าใช่ ถ้าเป็นคุณพ่อก็ต้องบอกชื่อสิ แล้วส่งมาทำไมเนี่ย”

พีกาหยิบร่มขึ้นมามองอีกครั้ง ปลอดภัยรอดอก พลังหมุนร่มสีไล่

ไปมา แล้วก็พบว่ามันบางอย่างผิดปกติ

พีบ! ร่มกางออก แล้วสิ่งที่ผิดปกติก็ปรากฏขึ้น

“มา-เล่น-กัน” พีกาอ่านตัวอักษรที่เขียนด้วยปากกาสีเขียวสดตามผืนผ้าพลาสติกบนตัวร่ม ดวงตาของพีกาทอประกายขึ้น “เวอร์กาโรคจิตหรือไง”

“ก็เหมือนกันทั้งพี่ทั้งน้องนั่นแหละ”

พีกาเงยหน้ามองคนพูดที่กำลังเดินลงบันไดมา

“หมายความว่าไงคะ”

ซัมเมอร์เดินมาหยุดตรงหน้าพีกา แล้วยื่นมือไปรับร่ม

“เล่นซ่อนหากันเหรือ รู้ไหม พี่น้องคุณนี่เจ้าแผนการมาก”

“คะ?”

“โล้ท์กับเวอร์กา ตอนนี้อยู่สองคนนั่นทำตัวเหมือนคนที่เก็บของอร่อยๆ เอาไว้กินคนเดียว ดังนั้นถ้าเธออยากรู้ว่าเขากำลังซ่อนอะไรไว้ฉันขอแนะนำว่า เธอควรเล่นตามเกมเขาไปก่อน”

พีการับร่มคืนมา “แล้วฉันควรเล่นไปถึงขั้นไหนคะ”

ซัมเมอร์ยิ้ม “มันเป็นเกมของเธอ เธอต้องตัดสินใจเอง”

“คุณซัมเมอร์รู้ไหมคะว่าคุณเวอร์กาอยู่ที่ไหน”

ซัมเมอร์นิ่ง พีกาจึงถามต่อ

“รู้ใช่ไหมคะ”

“ฉันรู้ว่าเขาเป็นใคร” ซัมเมอร์ตอบ

คำตอบของซัมเมอร์ทำให้พีกายิ่งงงเข้าไปใหญ่ แต่ก่อนที่จะถามอะไรต่อ นางแบบสาวก็เอ่ยขึ้นว่า

“รู้อะไรไหม คุณพีกา...”

“คะ?”

“ทุกเกมมีเหตุผลของมัน และการทำอะไรซ้ำกันตอน ไม่ใช่สิ่งที่

ควรทำสำหรับคนที่อยากเป็นผู้ชนะคนสุดท้าย”

ฟีกาเก็บคำถามของเธอเข้าลิ้นชัก มนุษย์ที่ฉลาดที่สุดตั้งแต่เธอเคยเจอมา กำลังบอกให้เธอเล่นเกมนี้ด้วยตัวเอง

‘แต่มันยากนี่นา’

“เอ่อ แล้วในเกมที่ต้องเล่นตามขั้นตอนนะ ฉันร้องขอความช่วยเหลือได้ใช่ไหมคะ”

ซัมเมอร์ยิ้ม ฟีกาก็มองรุ่มในมือ แล้วเปลี่ยนคำถามใหม่

“เราจะรู้ได้ยังไงคะ ว่ารุ่มนี้ส่งมาจากไหน”

“ก็ต้องถามกลับว่า ของนี้ถูกส่งมาจากไหน”

ฟีกาส่ายหน้า “มันไม่ได้เขียนที่อยู่ผู้ส่งไว้”

“แล้วคนส่งเป็นใครล่ะ” ซัมเมอร์ยังถามต่อ ฟีกากียังส่ายหน้าอีก

“เขาไม่ได้จำหน้าชื่อและที่อยู่ผู้ส่งเลยล่ะ”

“แล้วมันมาอยู่ในมือเธอได้ยังไงล่ะ”

แวตอาอันงุนงงของฟีกาทอประกายแห่งความหวังขึ้นทันที “มันถูกส่งมาโดยคุณบุรุษไปรษณีย์”

ซัมเมอร์ยิ้ม “ถ้าให้พูดต่อหน้าคนที่อายุมากกว่าฉัน ก็ดูจะเป็นคำพูดที่เกร่อไปหน่อยนะ แต่ของทุกสิ่งบนโลกมันทั้งร่องรอยของตัวเองไว้เสมอ จริงไหม คุณเทพเจ้า”

ฟีกาพยักหน้าหงึกๆ โดยไม่แย้งว่าเธอเป็นแค่ลูกครึ่งเทพเจ้าเท่านั้น เพราะตอนนี้ใจเธอลอยไปยังสำนักงานที่ทำการไปรษณีย์เรียบร้อยแล้ว

“ฉันขอตัวก่อนนะคะ ขอออกไปข้างนอกหน่อย”

ซัมเมอร์พยักหน้าพลางมองส่งฟีกาซึ่งวิ่งไปที่ประตูหน้าคฤหาสน์ ก่อนจะเหลือบมองว่าที่สามีของเธอที่ปรากฏตัวขึ้นบนบันได

“ผมนึกว่าคุณกำลังยุ่งอยู่กับการเลือกชุดแต่งงานเสียอีก ที่ไหนได้ กลับย้อนมาเป็นกุนชื้อให้หนูน้อยฟีกานี่เอง”

ซัมเมอร์ทอดค้อมองคนพูดที่เดินมาหยุดตรงหน้า “บางที่คุณคงลืมไปว่า เรายังอยู่ในเกมการแข่งขันนะ”

“ที่มีคุณกับผมอยู่ทีมเดียวกัน” ไลท์เอ่ยต่อ

ซัมเมอร์ส่ายหน้าด้วยรอยยิ้มมาดมั่น “จนกว่าเจ้าชายนิทราของเราจะตื่นจากเกมของเขา ก็ยังไม่ใช่หรอกค่ะ”

“ว้า แอ่จ้จ” ไลท์ตอบยิ้มๆ

“ฉันเกลียดรอยยิ้มนี้ของคุณจริงๆ ถ้าเวอร์กาเป็นเหมือนคุณ ฉันละห่วงน้องสาวคนใหม่ของคุณจริงๆ ว่าจะโดนปั้นหัวจนหัวหมุน” ซัมเมอร์เอ่ยพลางย่นจมูกใส่

“แล้วทำไมคุณไม่คิดกลับกันดูบ้างละ สำหรับเวอร์กา พี่าคือของต้องห้ามสำหรับเขานะ น่าสงสารออก” ไลท์เอ่ยพร้อมกับส่งสายตาขอความเห็นใจจอมปลอมมาให้ซัมเมอร์ หญิงสาวยกมือขึ้นถูแก้มคนพูดด้วยท่าทางเสแสร้งพอกันและพูดว่า

“เขาน่าสงสารจริงๆ นั่นแหละ แต่รู้ไหมคะ สำหรับของต้องห้ามประเภทนี้ มีข้อยกเว้นให้คนน่าสงสารที่เจ้าเล่ห์อย่างน้องชายคุณอยู่อย่าง”

ไลท์จับมือที่กำลังลูบแก้มเขา แล้วถามด้วยรอยยิ้มว่า “อะไรครับ”

ซัมเมอร์เขย่งเท้าขึ้นสัมผัสริมฝีปากคนถามเบาๆ แล้วถอยออกมาตอบว่า

“ก็ถ้า...ของต้องห้ามนั้นฉีกกฎข้อห้ามเสียเอง ใครจะไปว่าคนที่คว่ำของสิ่งนั้นไปครองได้ล่ะคะ จริงไหม”